

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2010 / 11

Keresd a jót!

Ismét az az eseménytelen vasárnap délután volt, amit minden család ismer. Kiautóztunk a gyerekekkel a szabadba fenyőtobozt és makkot gyűjteni, mert minden cél jobb, mint a céltalanság. Feleségem kicsit meghűlt, egy kis nyugalmat akartam szerezni neki.

Déli államokra jellemző, páradús őszi nap volt. Szellő sem mozdult, a porszemek aranyfüstként táncoltak a levegőben. Levertnek éreztem magam. Nem terhelt semmi megfogalmazható, súlyos probléma, inkább különböző nehézségek keveréke. Egyik barátom nem volt éppen barátságos hozzám, legalább is így éreztem. Egy irodalmi munkám, amitől sokat vártam, nem futott be. Legszűkebb családi körünkben kis súrlódásos kapcsolati probléma akadt, mely makacsul tiltakozott, hogy megadja magát az egészséges emberi értelemnek.

Ilyen gondolatok cikáztak a fejemben, amikor csendes tölgyerdőske közepén régi, elfelejtett temetőbe értünk. A hely tökéletesen megfelelt a hangulatnak: ferde, folyondárral benőtt sírkövek álltak mohából szőtt, kísérteties baldachin alatt. A gyerekek azon versenyeztek, hogy ki találja a legrégebb dátumot valamelyik sírkövön. („Hé, idenézz! 1840!” „Haha, az semmi! Itt az áll, hogy 1812!”.)

A nap már lemenőben volt. Kopott, viharvert sírkő mellett álltam. Utolsó nyughelyét jelölte egy illető szeretett feleségének, akit 1865-ben lázas betegség ragadott el. Ami a neve alá véstek, azt alig tudtam kibetűzni. Jobban szemügyre vettem, és megpróbáltam kiböngészni azon töprengve, hogy vajon milyen igeverset kerestek ki az elhunytira gondolva a gyászoló hátramaradtak. Azonban nem bibliai idézet volt, hanem egy megállapítás: „Mindig a jót kereste, és mindig megtalálta.”

Hét szó. Ott állva éreztem, hogy eltűnik a jelen, s az illúzió mögött megmozdul a múlt, amit időnek nevezünk. Egy évszázaddal ezelőtt ez a nő irtózatos háborút élt meg. Talán elvesztette a fiait. A háború végén hazáját legyőzték, leigázták, és ő teljesen elszegényedhetett. Tehát ismerte a megaláztatást, a kétségbeesést. Mégis mindig a jót kereste, és mindig meg is találta.

Különös, hogy egy teljesen egyszerű kijelentés milyen sokáig üldözi az embert. Amikor a homályos, szürke alkonyatban visszamentünk az autóhoz, ez az egyetlen mondat nem akart kimenni a fejből. Az asszony mindig a jót kereste: ezekben a szavakban bátorság, méltóság, céltudatosság és bizonyos mértékű diadal is volt. Mintha felmérhetetlen értéket rejtettek volna. Valami ilyen üzenetet: „Amit az életben keresel, minden bizonnal meg is fogod találni. De hogy közben milyen irányba nézel, az rajtad múlik.”

Az út szélén parkoltam. Beszálltunk, elindultam, és hazafelé egyre azt vizsgáltam magamban, hogyan is gondolkodtam az embert megterhelő dolgokról. Világos lett előttem, hogy figyelmemet nem a jóra irányítottam, amit hűsleges Uramtól kaptam, hanem a legrosszabbra. Ami a barátomat illette – mit számít egyetlen csalódás a hosszú évek óta tartó, kölcsönös vonzódással szemben? A rosszul sikerült terv ügye bosszantott ugyan, de majd lesz más megbízás. A családi probléma pedig egy kis sziklás sziget volt, amit azonban a szeretet tengere vett körül.

Hazaérkezve a gyerekek fáradtan, éhesen caplattak be utánam a házba. Körülnéztem, és az aggályokra gondoltam, amiket megbecsült vendégekként fogadtam eddig. Betessékeltem őket, bőséges asztalt terítettem nekik, és előnyt élvezhettek a jó dolgokkal szemben, amik a házban laktak. Talán – mondtam magamnak – tanultál ma valamit. Keresd a jót!

A nappali szoba csendje fogadott. Ott állt a karosszék, mint régi barát, a tűz vígan pattogott a kandallóban. Keresni a jót? – kérdeztem magamtól. – Nem kell sokáig keresnem. Senkinek sem kell. Közeli körben van a jó, a teljesség, az élet csodája.

Ötéves gyerekem az ölembe mászott és fejét a vállamra hajtotta. Láttam, hogyan tükröződik a tűz fénye álmos szemecskéjében. „Papa?”

„Nos?”

„Mesélj nekem egy történetet!” „Egy történetet?” Egyik generáció megy, a következő jön. „Hát jó. Egyszer volt, hol nem volt...”

Krisztus elhívott követének
Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

Lelki rokonság

Ha az ember egy héten át nap mint nap hitetlen katonákkal van együtt, igencsak vágyódik vasárnap a hívő testvérekkel való közösségre. Mivel azonban csak vasárnapra kaphattam szabadnapot, az idő nem volt elég arra, hogy hazautazzam. Fontolgattam, melyik összejöveteli helyet érhetném el innen, Szimentálból. Úgy terveztem, hogy a hegyi vasúttal végigutazom a hosszú Szimmtált, és Fermeltálban megyek istentiszteletre. A vonat szinte minden faluban megállt, és mindenhol katonák szálltak fel. Azonban csak a dohányzószakasz telt meg. Egyedül maradtam a nemdohányzóban. Hátradőltem az ülésen, és élveztem az ablak előtt elfutó természet szépségeit. Aztán ismét megállt a vonat, beszállt egy katona, és belépett hozzám a nemdohányzó szakaszba. Ültünk egymással szemben, és mindegyikünk lopva szemügyre vette a másikat. Túl tartózkodók voltunk ahhoz, hogy beszélgetést kezdtünk volna.

Vajon hogy fog reagálni, ha előveszem az Új-testamentumomat? – gondoltam.

Benyúltam a mellényzsebbe a könyvért. A velem szemben ülő ugyanilyen mozdulatot tett, s előhúzott egy füzetkét az Evangéliumi Testvérközösség összejöveteleinek listájával. Egymásra mosolyogtunk, és most már nem volt nehéz kapcsolópontot találnunk a beszélgetéshez. Ahogy hamar kiderült, egy célunk volt: Fermelbe igyekeztünk az összejövetelre. A vasútállomástól még jó órai gyaloglás kezdődött. A hosszú úton elmeséltük egymásnak, hogyan találkoztunk Jézussal. Fermelben nagyon barátságosan fogadtak. Mindig örültek új arcoknak, és most tudni akarták, honnan jöttünk. Szinte úgy éreztük, mintha hazajöttünk volna, bár még soha nem láttuk egymást.

Az összejövetel után új barátommal meglátogattunk egy ötgyermekes özvegyet. Férje néhány hónapja favágás közben baleset áldozata lett. Mélyen érintett a nőtestvér Isten iránti bizalma.

Este aztán el kellett válnunk. Ki-ki megerősödve tért vissza csapatához, kapcsolatunk azonban nem szűnt meg többé. Ruedi még ma is meghitt barátom és testvérem az Úrban.

Kétélű fegyver

Hazafelé utaztam a katonai szolgálatból. Normális körülmények között ez mindig szívet vidító alkalom, ma azonban valahogy nem volt bennem igazi öröm. Mérleget készítettem a mögöttem levő hetekről.

„Hát elég nyomorúságos bizonyágtévő voltál – mondtam magamban. – Milyen lelki áldás származott a magatartásodból? Tény, hogy bajtársaidban van bizonyos tisztelet veled szemben, de titokban kinevetnek. Milyen a kapcsolatod Jézussal? Tudott munkálkodni rajtad keresztül?”

Ilyen gondolatokkal foglalkozva, bánatosan néztem ki az ablakon. A vidék szépsége sem tudott felvidítani. A vonat megállt egy állomásnál, és kitekintve fiatal hívő nőtestvért láttam felszállni. Ő is észrevett, bejött a fülkémbé. A fiatalasszony gyakran volt beteg, hosszú időt töltött egy szanatóriumban. Miután üdvözöltük egymást, bizonyos melankóliát éreztem a szavaiban.

„Hogy vagy?” – kérdeztem.

Valósággal ömlött belőle a mondanivaló.

„Miért kell ennyi nehézségen átmennem? Mások egyáltalán nem törődnek Istennel, mégis jó soruk van. Hívőknél is látok dolgokat, amiket nem tudnék és nem is akarok magamnak megengedni, lelkiismeretem nem tudná elviselni. Miért tart az Úr mégis engem ilyen rövid pórázon?”

Pontosan így érzek én is – villant át a fejemen. – De biztosan nem használok vele, ha ezt megmondom neki. Vigasztalást kerestem a testvér számára, és megijedtem saját szavaimtól.

„Éppen azért, mivel ilyen rövid pórázon vagy – mondtam neki -, egészen közel lehetsz a Megváltóhoz.”

Ebben a pillanatban mindkettőnkéről lehullott a teher. Az út további szakaszán együtt dicsértük az Urat. Hiszen a zsoltáríró is azt mondja: „*A szenvedőket szabadulással dicsőíti meg*” (149 Zsoltár 4). Ezt hangoztatta gyakran Hans Schneider evangélista: „Isten Igéje olyan, mint a fegyver, mely előre és visszafelé is lő. Ha ajkamra veszem és Jézust magasztalom, először a saját szívemet találja el.”

Lelki ajándékok

Új idők – új módszerek. Valahányszor ismét magamra kellett vennem az egyenruhát, és indultam a következő továbbképzésre, ott először mindig meg kellett ismernünk az új stratégiákat, hogy lépést tarthassunk a fejlődéssel. Ez alkalommal olyan oktatót kaptunk, aki halálosan komoly arccal tartotta az előadásait.

„Olyan merev ez az ember, mint egy ágyúcső, talán még nevetni sem tud” – gúnyolódott néhány bajtársunk.

Egy nap megkérdezett engem ez a komoly férfi: „Igaz, hogy teljes idővel a gyülekezeted igehirdetői szolgálatában állsz?”

Miután igent mondtam, ragyogó mosoly futott végig az arcán. Kiderült, hogy két évvel azelőtt tért meg, és őszintén örült, hogy hívő bajtársra bukkant. „Kollégáidnak kiosztok valami munkát, mi meg keressünk valahol egy nyugodt helyet, ahol zavartalanul beszélgethetünk” – mondta.

Leültünk, és oktatóm örömmel mesélte el, mi mindent tapasztalt hívő életének két esztendeje alatt. Sok lelki ajándék ígértét nyerte el prófétálás által.

„Tulajdonképpen hány éve van kapcsolatod Istennel?” – kérdezte.

„28 éve.”

„Micsoda? 28 éve? – ámult. – Akkor biztosan már a felhőkben lebegsz, mert Jézussal minden nap szebb, mint az előző. Milyen lelki ajándékot kaptál? Tudsz beteget gyógyítani, beszélsz nyelveken, vagy...?” Kíváncsian tekintett rám.

„Ha Isten használni akar, mindig megadja a szükséges ajándékot – magyaráztam. – Utána azonban újra elveszi.”

„Hogyhogy? Miért?”

„Isten tudja, miért. Talán gögössé válnék, és magamnak tulajdonítanám a dicsőséget. Ez pedig nem lenne jó.”

Az oktató meggyőzően bizonygatta, hogy elnyerte a gyógyítás ajándékát.

„Csodálatos! – mondtam. – A következő napok alatt menjünk együtt betegeket látogatni. Szeretnék ott lenni, amikor csoda történik.”

„Nem, nem – tiltakozott az előadó -, ezt az adományt csak prófécián keresztül kaptam, de eddig még nem gyógyult meg beteg a jelenlétemben. De hogy történik az, amikor Isten neked adományt ad?”

Mondtam neki egy példát. „Igehirdetői szolgálatom következtében sokat utazom. Isten ilyenkor gyakran készít keresetlen lehetőséget emberekkel való beszélgetésre. Egy alkalommal Churba kellett mennem. Ahogy Zürichben átszálltam, annyi ember nyüzsgött ott, mint egy hangyabolyban. A tömegen keresztül egy fiatal nő igyekezett utat törni magának. Rengeteg csomagja volt, alig tudta cipelni. Újra meg újra letette a nehéz bőröndöt és táskát.

Megragadtam két nagy koffert és megkérdeztem: 'Segíthetek?'

Bár nem kaptam választ, de a hölgy hálás mosollyal szállt be a Chur felé induló vonatba. Elkísértem, felraktam a csomagjait, és egy másik szakaszban kényelembe helyeztem magam. Amikor a hölgy észrevette, hogy ugyanazzal a vonattal utazom, intett, hogy foglaljak helyet mellette. Csak most derült ki, hogy angolul beszél.

Sajnálkozó kézmozdulattal mondtam: 'No Englisch.' Viszont kérdő hangsúllyal hozzáfűztem: 'Deutsch, Francais, Italiano?'

Utastársam nemet intett, ennek ellenére szeretett volna beszélgetni velem. A szakaszban ülők felfigyeltek ránk, ahogy kézzel-lábbal magyarázkodtunk. Kínosnak éreztem a helyzetet, ezért elfordultam és tüntetően kibámultam az ablakon. Hogyhogy nem érti ez a hölgy, milyen lehetetlen ilyen módon értelmes beszélgetést folytatni? Vonatunk közben a Zürichi-tó mellett zakatolt. Tiszta, napsütéses idő volt, pompás képet nyújtott, ahogy a kék ég a tó vizében tükröződött. A fiatal hölgy belekesedett. Megragadta a karomat és örömeiben valóságos szóáradat folyt belőle.

Kicsit kelleetlenül néztem rá.

Szívemben imádkozni kezdtem. 'Drága menyeyei Atyám, látod, mennyire szeretnék ennek a

hölgynek valamit rólad mondani, de a nyelvi akadály elválaszt minket.'

És akkor hirtelen felfigyeltem: megértettem az angol szavakat. Minden gondolkodás nélkül választam neki németül, és ő is megértett. Ámulva tekintettünk egymásra. Ez csoda volt. Igen hamar a Jézusba vetett hitről kezdtünk társalogni. Az illető halott már egyet-mást az evangéliumról, de a Krisztusban való új életről semmit nem tudott. Örömmel fogadta az üzenetet.

Utastársaink most már igazán nem tudták, mit gondoljanak rólunk. Először kézjelekkel, inkább rosszul, mint jól értekezünk, most pedig úgy társalogtunk, mint régi barátok. Kb. egy óra múlva a hölgy kiszállt. Lesegítettem a csomagját, újra felszálltam és továbbutaztam. Egyikünknek sem jutott eszébe, hogy a címünket kicseréljük.

Churban belebotlottam egy csoportba, akik angolul beszélgettek egymással, mert megütötte a fülemet az a szó, hogy „yes”.

Most már tudok angolul – gondoltam -, ezekkel könnyű lesz beszélgetni. Közelebb léptem, és egyetlen szót sem értettem. A nyelvtudás egyszerűen eltűnt. Isten akkor adja ajándékát, amikor országa építéséhez szükségünk van rá. Nem az adománnyal kell dicsekednünk, hanem az ajándékozóval. 1Kor. 12-ben olvasunk a különböző lelki ajándékokról. Mindezeket az ajándékokat Isten Lelke munkálja, és a Szentlélek osztogatja kinek-kinek, ahogy Ő akarja.”

Istennek élni nem jelent beképzelést, viszont Ő végzi mind az akarást, mind a munkálást jótetszése szerint. Ezt előadóm megértette, és irigyelt Megváltómmal való bensőséges szeretetkapcsolatomért.

Gyakorlati vizsga

Továbbképzéseken a svájci katonára különféle feladat hárul. Egy igen fagyos éjszakán parancsot kaptam, hogy magányosan álló fegyverraktárt őrzek.

„Annyi muníció van a raktárban – intett az egyik tiszt -, hogy ha tűz ütne ki, a közeli falu a levegőbe repülne.”

Nem volt okom ebben kételkedni. Viszont éppen emiatt nem valami jól éreztem magam a bőrömben, míg a szuroksötét éjszakában teljesen egyedül őrt álltam. Boldog voltam, amikor két óra múlva leváltak, és kicsit felmelegedhettem az őrszobán. Alig heveredtem le a matracra, amikor riadót fújtak.

Futva jött az őrs és jelentette: „Támadás a fegyverraktár ellen!”

„Elő egy önkéntest, aki megvizsgálja a helyzetet és jelentést ad!” – parancsolta a szolgálatos tiszt.

A jelenlevők mindegyike a lehető legkisebbre zsugorodott. Egyikünk sem hitt komolyan ellenséges támadásban a béke kellős közepén, viszont nem akadt épp elég kótyagos alak, akiktől ilyen halálos csíny el lehetett várni? Vagy nem lett volna elegendő, hogy egy ártatlan csavargó védelmet keresve a

kemény hideg elől, tájékozatlanul tüzet gyújtson, és az egész csúrt felrobbantsa? Senkinek nem volt kedve kimenni a hideg éjszakába és esetleg a levegőbe repülni. A tiszt most egyenként megszólította a katonákat, de mindegyik félt. Igen feszült lett a hangulat.

Egyik társam hirtelen hozzám fordult: „Te, von Bergen, pár napja kijelentetted, hogy Jézusod örök életet adott neked. Ha meghalsz ennél a feladatnál, az számodra nem tragédia.”

Minden tekintet rám szegződött. Vajon hiteles a bizonyágtételem, ha én is lapítok, mint a többiek?

„Rendben van – jelentettem ki -, megyek.”

Kaptam egy nagy, erős zseblámpát. A szívem hevesen dobogott, mialatt a vaksötét éjszakában a raktárhoz osontam. Görcsösen markoltam a leoltott lámpát, mutatóujjamat a kapcsolón tartva. És valóban, gyanús zajt hallottam. Felemeltem a lámpát a hang irányába. És akkor ismét hallottam a neszt. Megnyomtam a kapcsolót. Vakító fénysugár hasított bele a jeges sötétségbe. Nagy macska pislogott zavarodottan a felvillanó fénybe, majd sürgősen elinalt. Csak egy macska! Megkönnyebbülten nevettem.

Bizonyágtételemnek ez a vizsgálója mély benyomást tett bajtársaimra. Attól kezdve figyelmesen meghallgattak és érdeklődtek isteni dolgok iránt.

Hitünk nem maradhat csupán az ajkak bizonyágtétele, igazolást kell kapnia cselekedeteinkben.

Előléptetés

Ismét sor került katonasági továbbképzésre. Most azt a parancsot kaptam, hogy az altisztekkel együtt két nappal korábban vonuljak be. Az egység többi tagja csak két nap múlva érkezett.

El kellett vállalnom a raktárfelügyelet felelős posztját. A kiadott és később visszavett holmik számának egyezniük kellett. Amit kiadtam a katonának, azt a képzés végén ismét le kellett adniuk. Kihasználtam a két napot, és listát készítettem, melybe kínos pontossággal feljegyeztem az összes anyagot.

Miután a csapat megérkezett és a holmit kiadtam, más parancsot kaptam. Wallisba irányítottak egy másik képzésre. Posztomat a raktárban az egyik bajtárs vette át.

Nem sokkal az elbocsátás előtt visszatértem régi egységemhez.

Utolsó nap borzasztó meglepetés ért.

„Annyi minden hiányzik a raktárból – magyarázta a tiszt -, hogy valamennyi katonának 20 frank kártérítést kell fizetnie.”

Valóságos lázadás tört ki. Egy katona sem tudott róla, hogy mulasztást, vagy vétket követett volna el, és vonakodtak olyasmieért fizetni, amit nem kezelték hűtlenül.

„Akkor nem marad más hátra, meg kell keresni a hiányzó dolgokat” – javasolta a tiszt. Később közölte velem: „Jobb lett volna itt hagynom magát ezen a poszton, akkor nem lenne ilyen probléma. Eltűnt

még két gázmaszk is, és ilyesmit senki nem lop el. Mit csináljunk?”

Akkor eszembe jutott a listám. Elővettem a papírjaimat, összehasonlítást végeztünk, és negyedórán belül megtaláltuk a hibát. Az anyag hiánytalan volt.

„Nos, von Bergen, akkor menjen és jelentse: 'Minden rendben van'” – adta ki a parancsot a százados megkönnyebbülve.

Az egész csapat előtt pedig kihirdette: „Von Bergen honvéd magán-feljegyzéseivel bebizonyíthatuk, hogy semmi nem tűnt el. A különbséget számítási hibák okozták. Von Bergen leváltása miatt nem tudtuk áttekinteni a raktárkészletet. Azt javaslom a csapat nevében, elismerésül léptessük elő a bajtársat örvezetőnek.”

Egy szakadékban volt a sorakozó. A tiszt szavai után az egész csapat dörgő tapssal gratulált, és hangoz, ujjongó kiáltással. A lármát visszahangozták a hegyek, sok kilométer távolságban is hallani lehetett. A szomszéd falu lakói érdeklődtek, hogy mi történt. Ilyen üvöltést még soha nem hallottak.

Bár az egész történet túl nagy előnyt nem jelentett, mivel katonaidőm egyébként is lejárában volt, de a bajtársak ujjongása lelki jelentőségű lett számomra. Arra gondoltam: micsoda ujjongás lesz az örökkévalóságban, mikor a győztesek bevonulnak!

Kisértetek az ágyú körül

A katonaságnál hadgyakorlatot, ún. manővert folytatnak előkészültként arra az esetre, ha a helyzet komolyra fordulna. Az elméleti oktatásban megtaníják, hogyan kell viselkednie a katonának a háborúban. Természetesen az elmélet és gyakorlat között óriási a különbség. Normális körülmények között a gyakorlat három napig tart. A várban, a föld alatt minden védelmi pontot egy katona foglal el. Nálunk az egyik helyiségben föld alatt beépített ágyú állt. Csövének csak a legvége volt kívülről látható. Itt is egy katonának kellett éjszaka őrködnie.

„Hallottam – közölte valamelyik bajtárs -, hogy ebben a helyiségben szellemjárás van.”

Harsogó nevetés volt a válasz.

„Ilyesmi nincs!” – „Dajkamese!” – „Gyerekes ijesztgetés!” – „Mi aztán nem vagyunk babonások!” – hallatszott jobbról-balról vad összevisszaságban.

Elhangzott néhány gúnyos megjegyzés. „Érzékfeletti dolgok nem léteznek a mi felvilágosult körünkben, sem jó, sem rossz értelemben.” De mindjárt kezdődött a gyakorlat, s egy önkéntes katonának jelentkeznie kellett, hogy ott tölti az éjszakát. Erre vége szakadt a gúnyolódásnak. Mély csend telepedett a társaságra. Nem, önként ebben a hátborzongató helyiségben éjszakázni – azt senki nem akarta. A leghangosabban kiabálók féltek legjobban, igyekeztek összehúzni magukat. Igen elámultak, mikor én jelentkeztem. Honnan van bátorsága ennek a kegyesnek, akit mindig egy kicsit lenéztek?

Másnap reggel bajtársaim valósággal nekem estek a kérdéseikkel. „Mit láttál? Hogy érezted magad?”

„Semmit sem láttam, de igen jól aludtam” – feleltem az igazságnak megfelelően.

Furcsa módon a szellemek témája egyáltalán nem némult el. Társaim egész nap visszatértek erre a szóbeszédre.

„Nincs ember, aki ezt elhiszi.” – „A középkorban riogatták egymást ilyesmivel.” – „A mi időnkben senkire nem lehet már hatni efféle szellemhistóriákkal” – hangoztatták többen.

Viszont különös módon este ismét senki nem akart önként a hírhedt helyiségben éjszakázni.

„Napközben nevettek és gúnyolódtok. Miért kezdtek félni, mihelyt besötétedik?” – kérdeztem.

Jelentkeztem, és ismét nyugodt éjszakám volt. Amikor a három nap elmúlt, a bajtársak sok kérdéssel támadtak nekem. Eddig úgy vélték, hogy az Istennel való élet sok hátrányt jelent. Most látniuk kellett, hogy hívő bajtársuk igen nagy előnyt élvez.

Nem hiába van megírva: „*Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?*” (*Róma 8,31*)

Ökumené

A katonai szolgálatra szóló behívót éppen akkor kaptam kézhez, amikor egy fiatal jegyespár felkeresett, akik szeretnék volna, ha én esketem őket. Rögtön észrevettem, hogy az esküvő napja pontosan a katonai szolgálatom végére esik. Nem volt más lehetőségem, kérvényt nyújtottam be, hogy egy nappal előbb bocsássonak haza.

A válasz sokáig váratott magára, s közben meg is kezdtem a katonai szolgálatot. Egy este a csapatirodába rendelték.

Ott ült a százados, kezében a kérvényemmel.

„Micsoda, maga esketni akar? – kérdezte csodálkozva. – Ez a hobbija?”

„Nem, ez a feladatomban, mint evangélistának” – magyaráztam.

Mosolyogva odatartotta orrom elé a katonai könyvet, amiben ez állt: levélkihordó.

Elnézést kértem, hogy a bejegyzést még nem változtattam meg. Felettesem azonban vonakodott szabadságot adni. Pedig ő maga is olvasta a Bibliát és ismerte a gyülekezetünket.

„Ha már így együtt vagyunk, lenne egy kérdés – nyitotta meg a beszélgetést. – Miért nem akar egyesületük az ökumenével együttműködni?”

„Mi az ökumené?” – tettem fel az ellenkérdést.

„Ezt nagyon egyszerűen meg lehet magyarázni. Ökumené az az üzem, amiben szeretetet gyártanak.”

Erre a magyarázatra mindketten elneveltük magunkat.

„Viszont arról önök egy kicsit lekéstek.”

„Hogyhogy? – csodálkozott. – Soha nem késő egymást szeretni.”

„Olvasta, mi áll Róma 5,5-ben? „*Az Isten szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.*”

„Persze, hogy olvastam. De milyen összefüggésben van ez az ökumenével?”

„Isten az ő szeretetét kitöltötte a szívembe, jól belenyomkodta, megrázta, úgyhogy túlrad. Az ökumené által gyártott szeretet már nem fér bele.”

„Ez nekem teljesen új – jegyezte meg a tiszt elgondolkodva. – Ha mindenkinek ez a látása a gyülekezetekben, akkor csak gratulálhatok.”

Végül mégis aláírását adta, hogy időben hazautazhassam és megtarthassam a menyegzőt.

Búcsúzásnál még annyit mondott: „Adhatna egy katonai áldást is a fiataloknak.”

Erre meghívtam: „Jöjjön el személyesen, és mondja el ezt az áldást!”

Csak mosolygott és Isten áldását kívánta.

(Folyt. köv.)

„Mert te velem vagy”

„Életem folyamán sok bölcs és jó könyvet olvastam. Azonban egyikben sem találtam semmit, ami a szívemet úgy lecsendesítette, felüdítette volna, mint négy szó a 23. zsoltárból: 'Mert te velem vagy.'”

Ezeket a szavakat Kant Immanuel mondta, és én teljesen egyetértek vele. Sok zsoltár beszél emberek szenvedéséről, akik már semmi kiutat nem látnak, kétségbeesetten keresik a megoldást, de sötét szomoruságukban nem találják. Ilyen helyzetben mondja Dávid, a király, aki üldözőitől menekülve pusztában, barlangokban bujdosik és sokszor néz szembe a halállal: „Mert te velem vagy.”

Édesapám halála nagy csapást jelentett számomra. Habár Isten többszöri teljesen kilátástalan diagnózis után még annyi esztendőt fűzött az életemhez, mikor eltávozott, nekem rettenetesen hiányzott. Tudtam, hogy Jézusnál van a dicsőségben, de olyan fájdalmas volt a tudat, hogy többé nem lehet egyszerűen felemelni a telefonkagylót, hogy halljam a hangját. Ő most már egy másik dimenzióban élt, ahova nekem nem volt bejárásom. Ezt az elszakadást a lelkem egyszerűen nem akarta tudomásul venni. Próbáltam vigasztalni magam, hogy neki most sokkal jobb dolga van távol a világ küzdelmeitől, kísértéseitől. Bensőmben mégis megrendített, hogy a halál milyen végzetesen elszakít embereket egymástól, és elveszi tőlünk, akiket szeretünk.

Alig egy héttel később keringési elégtelenség miatt összeomlottam. Az odahívott orvosnő azonnal bekapcsolta az infúziót, s lassan magamhoz tértem. Az állapot heves hányással és borzasztó fájdalmakkal járt együtt vállamban és karomban, úgyhogy szívinfarktusra vagy gyomor átfűródásra gondoltak. Egyik vizsgálat a másikat követte. Különösen éjszánként voltak olyan fájdalmaim, hogy mindig erősebb csillapítót kértem, mert úgy éreztem, hogy nem

bírom tovább. Mivel azonban már az infúzióban volt fájdalomcsillapító, kérésemet nem teljesítették.

A fájdalmak miatt sokszor egyetlen tiszta gondolatot nem tudtam összehozni, vagy összefüggő mondatot kimondani. Imádkozni akartam, de nem találtam szavakat. Túlságosan gyenge voltam. Szívemben viszont szinte magától csendült fel újra meg újra ez a négy szó: „Mert te velem vagy.” Oly vigasztaló volt, olyan gyógyító, olyan leírhatatlanul drága hallani lelkem mélyén a tehetetlenség, kiszolgáltatottság, gyötrődés zürzavarában mindig ezt a négy szót: „Mert te velem vagy.” Mintha saját lelkem akart volna bátorítani: „Ne felejtse el, nem vagy egyedül most sem. Isten itt van, közel hozzád, még ha nem érzed is.”

Sok vizsgálat után kiderült, hogy a rettenetes fájdalmat egy becsípődött ideg okozta. Tulajdonképpen ártatlan diagnózis, ha az ember az iszonyú kínoztól eltekint. Hogy ma ismét fájdalomtól mentesen élhetek, ez naponta mély hálával tölti be a szívemet.

Semmi nem szakíthat el az Isten szerelmétől

A következő mondatokat egy beszélgetésben hallottam, és még most is mélyen érintenek: „Saját halálmától nem félek, csak a hozzám közel állóktól. Hogy folytatom az életet, ha ők már nem lesznek? Saját halálán túl jut az ember, de mások halálával tovább kell élni.”

Sajnos nem ismerem, kitől származnak ezek a jelentős mondatok. Azonban mindig emlékeztetnek valakire, akit egy fiatal nő számára tartott hétvégére hívtam meg, és helyet biztosítottam neki. De hiába vártam. Férje két leánykájával a nagymamához akart menni, hogy a kimerült háziasszony végre kipihenhesse magát. Mejnérné azonban nem jött, és aggódtam miatta. Telefonon nem tudtam elérni.

Csak amikor a szolgálatból hazatértem, kaptam hívást tőle. Alig tudott beszélni a telefonban. Akadozva közölte, hogy fivére tragikus módon kilépett az életből.

Szerettem volna közelebbit tudni, s akkor elmondta, hogy megtalálták a búcsúlevelet, amiben csak annyit közölt, hogy el akarja dobni az életét. Riasztották a rendőrséget, megkezdődött a keresés. A férfit azonban nem találták. Hetekkel később, mikor a fák hullatni kezdték levelüket, fedezték fel a sétáló az öngyilkost. Egy fára akasztotta magát.

Nem tudom, mi üzte halálba a fiatal családapát. Mint informatikusnak jól fizetett állása volt, két évvel azelőtt költöztek egy teljesen új házba, a házassága problémamentesnek tűnt.

Mejnérné teljesen kétségbeesett öccse halála miatt. Félttem, hogy ő maga is depresszióba esik, ezért naponta felhívtam. Sokat nem tudtunk egymással beszélni. Mit is mondhattam volna ebben a nyomorúságos helyzetben? Az imádság volt a legfontosabb. Küldtem neki egy vigasztaló szót a Bibliából, biztat-

tam, hogy írja fel. Viszont magamnak is szükségem volt az isteni Igére, mert ez a hirtelen öngyilkosság sok kérdést vetett fel bennem.

26 éve dolgozom telefonos lelkigondozói szolgálatnál. Különösen sok éjszakai ügyeletet vállaltam. Ezért gyakran fordult elő, hogy öngyilkosság gondolatával foglalkozó emberek felhívtak. Emiatt nagyon behatóan kutattam az öngyilkosság kérdését, és segítséget kerestem jelentős pszichiáterek írásaiban. Valahogy magától adódott, hogy tanácsadóvá tettem öngyilkossági kérdésekben a telefonos lelkigondozói szolgálatnál. Sokszor tartottam iskolákban előadást. Munkatársak fordultak kérdéssel hozzám, ha depressziós emberek segítséget kerestek.

Milyen hálás voltam, hogy férjem mellett állt, és közösen próbáltuk a kétségbeesett embereket lakásukból kihozni és gondozásba venni. Legtöbbször sikerült visszatartani olyanokat, akik vonat alá akarták vetni magukat, vagy gyógyszer túladagolással igyekeztek véget vetni az életüknek. És milyen készségesen megjelent mindig a rendőrség, a mentőorvos! Ha aztán a kétségbeesetteket orvos kezében tudtam, nyugodtan fellélegezhettem.

Akadnak viszont olyan esetek is, amikor későn jött a segítség. Ilyenkor én is kétségbeestem. Egyszer fel is akartam adni társadalmi szolgálatomat, túl nehéznek éreztem.

Emlékszem, városunkban egy 21 éves egyetemista leány eldobta az életét. Amikor az ügyeletes orvos belépett hozzá, még lélegzett, de útban a klinika felé meghalt. Borzasztóan nehéz volt a szülőknek, hogy egyetlen gyermeküket el kellett veszíteniük. Szemrehányások gyötörték őket. Akkor megértettem, mit jelent, amikor mások halálával tovább kell élni. Ilyen helyzetekben tanultam meg a vigasztalást, és hálás vagyok, hogy az evangélium nem hagy minket reménység nélkül.

Ezt a vigasztalást adtam tovább Mejnérnének is, és felolvastam Róma 8,35-39-et. „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-e? Amint meg van írva, hogy: Teérted gyilkoltatunk minden napon, olybá tekintenek minket, mint vágó juhokat. De mindezekben felettébb diadalmaskodunk az által, aki minket szeretett. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely van a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

Ezekből a szavakból isteni erő beszél.

Kétévi mélységes gyász után Mejnérné ma sokkal jobban érzi magát. Sőt feladatává tette, hogy vigasztaljon, támogasson olyanokat, akik hasonló helyzetben vannak.

Hanzi, a szemtelen kismadár

Hildegarddal sokszor találkoztam az istentiszteleten. Szereti a természetet és mindent, ami abban mozog. Férje nagy odaadással épített madáretetőket és akasztotta ki a kertbe.

Mindketten szenvedélyes madárbarátok voltak. De nem csak ők szerették a madarakat, a madarak is különösen vonzódtak ehhez a két emberhez. Télen a házaspár egy kifejezetten erre a célra épített „macskabiztos” házban etette kis tollas barátait. A madarak annyira nem félték Hildegardtól és a férjétől, hogy lábuk körül szökdécseltek, mint szelíd háziállatok. Nyáron néhány madár a nyitott ajtón keresztül berepült a szobába.

Volt köztük egy különösen bátor kis fickó, egy kékcinke. Behussant akár a betámasztott ablakon, ha az ajtó nem volt nyitva, még kávézás közben is meglátogatta Hildegardot. Ennek a kis jószágnak, akit Hildegardék hamarosan Hanzinak neveztek el, mindig külön adag magocskát tettek a terítőre, amin a virágcserep állt az ablakban. Idővel Hanzi nagyon jól ismerte ezt a helyet. Hildegard egyszer meg akarta tréfálni a madárkát. Vajon mit tenne, ha az eleség nem a kis terítőn, hanem alatta lenne? Egyáltalán megtalálná? Amit aztán tapasztalt, az ámulatba ejtette. Hanzi egyik karmával megragadta a terítőt, a másikkal felgöngyölte, mint egy fagyalttölcsért. Aztán addig kísérletezett, míg az egész ennivalót fel nem csipegette a csőrével.

A kismadár egyre bátrabb lett. Nagyon otthonosan érezte magát Hildegard lakásában, bejött még a reggeli vagy délutáni kávézás közben is, és felugrott az asztalra. Látható élvezettel fogyasztotta el az oda rakott morzsákat, mintha azt akarná mondani: „Köszönöm, hogy nekem is megterítettetek.” Annyira bizalmas volt, hagyta magát még lefényképezni is. Azt az érzést ajándékozta jötevőinek, mintha a háziállatok lenne.

Ha a kertben kávéztak, a madarak mint kicsi gyermekek vették körül őket. Különösen ragaszkodó volt egy rigó. Állandóan Hildegard nyomában járt, az asszonynak vigyáznia kellett, nehogy rálépjen a madár farkára. És ha Karl ásott a kertben, a nyomában szökdécselt egyik göröngyről a másikra.

Aztán elkövetkezett az a szörnyű nap, amelyen Karl egy rutinvizsgálat után meghalt a kórházban. Hildegard lelkére fájdalom és gyász borult. Senki nem köszönt rá többé, hogy „jó reggelt!”, üres volt a mellette levő ágy, a ház furcsa módon csendes lett. A felnőtt gyermekek már régen elköltöztek, saját útjukat járták. Szép volt, hogy időnként hazalátogattak, de utána Hildegard ismét egyedül maradt. A házban, a kertben volt elég tennivaló, de ez sem segítette át az asszonyt szeretett férje elvesztésének fájdalmán.

Az özvegy sűrűn kiment Karl sírjához. Három ciprust ültetett rá. Amikor egyszer ismét ott járt, hogy a virágokat megöntözze, egy rigó repült oda és

fütyörészni kezdett. És ez nem csupán egy alkalommal történt. Valahányszor Hildegard a sírnál járt, ott volt a rigó is, és minden alkalommal csodálatosan énekelt.

Vajon az „ő” rigójuk volt? Hildegardnak úgy tűnt, mintha elhunyt férjének így köszönné meg a madárka, hogy olyan nagy szíve volt a madarak számára. Vagy arra használta Isten a kis énekest, hogy vigasztalja Hildegardot a súlyos veszteségért? Üzenetet közvetített a kis tollas barát: „Ne sírj, férjed Istennél van, sokkal jobb a dolga”? Hildegard nem tudta, de sajátos módon mély vigasztalást tapasztalt.

Hanzi továbbra is odajárt Hildegardhoz. Sokszor már reggel az erkély korlátján ült, amikor az asszony a szobába lépett, mintha várná, hogy jó reggelt mondjon neki. Mikor egy ideig nem jelent meg, Hildegard már attól félt, hogy talán a szomszéd macskájának esett áldozatul, és szomorkodott miatta. Egy napon aztán óriási meglepetés érte: Hanzi megjelent egész családjával. Három fiókat sorakoztatott Hildegard elé a korlátra, és most derült ki, hogy Hanzi tulajdonképpen Johanna. De ez nem számított. Hanzi csak Hanzi maradt.

Isten a nehéz időben ezt a madárkát küldte Hildegardnak, hogy szeretetteljes módon értésére adja: még fontos vagy, még szükség van rád.

Mint férfit, kit anyja vigasztal, akként vigasztalalak titeket én (Ézsaiás 66,13).

Mivel az apám vagy

Csendeshetet tartottam több mint 200 ún. volganémet asszonnyal. Habár én voltam az előadó, magam is gazdag áldást nyertem. Micsoda múlt állt némelyik mögött! Isten iránti bizalmuk mégis átsegítette őket a nehézségeken, nem szenvedtek hajótörést. Alwine Olfert elmondja történetét.

A hiányzó apa

Különös kép maradt meg emlékezetemben gyermekkoromból. Két férfi állt előttem szürke katonaruhában. „Nos, mit gondolsz, melyik az édesapád?” – kérdezte édesanyám. Apámnak oly ritkán volt alkalmam hazajönni, hogy jól meg kellett néznom, mire felismertem. Szinte idegennek számított. Hiánya és az utána való vágyakozás egy életen át elkísért.

Szibériába deportálva

1945 januárjában anyámat három gyermekével – nővérem 5 éves volt, én majdnem 3, öcsém 1 – Szibériába hurcolták. A kis orosz faluban jeges hideg és nagy hóhegyek fogadtak. Egyáltalán nem voltunk ilyen klímára felkészülve. Apámról semmit nem tudtunk. Megsebesült a háborúban, utána eltűnt.

Kezdődött a küzdelem a túlélésért. Nekem az fájt legjobban, hogy apa nélkül voltunk. Kiszolgáltatta a helybelieknek, védelem, gondoskodás nélkül.

Gyermekkoromban és a későbbi években soha nem éreztem, hogy milyen, amikor egy apa törődik a gyermekével, megöleli, védelmet jelent számára. Mint gyermek soha nem kapaszkodhattam apám erős kezébe, nem érezhettem oltalmazónak. Mennyit nélkülöz egy gyermek, aki apa nélkül nő fel! Ezért fáj, ha ma azt látom, hogy házaspárok elválnak, pedig a külső körülmények tulajdonképpen nem kényszerítik őket. Főleg a gyermekekért szenved a szívem.

Édesanyám ügyes asszony volt. Nagyon keményen kellett helytállnia. Ha visszaemlékszem rá, fáradt, szomorú arcot látok magam előtt. Milyen más lenne, ha apa köztünk lehetne! – gondoltam sokszor.

Az őszi betakarításkor úgy dolgoztak az emberek, mint a méhek. A gabonás szekerek egymás után gördültek be a faluba, a szérún éjjel-nappal folyt a munka, ami sokszor meghaladta az erőt. Még a betegeket sem kímélték. Mindenkinék teljesítenie kellett, akár képes volt rá, akár nem.

A sok nehéz mellett vannak azonban szép emlékeim is. Visszaemlékszem az első virágokra, amiket mint gyermek megismertem. Nem sok van belőlük a hideg Szibériában. Mennyire örültünk a szép vadvirágoknak, orromban még most is érzem pompás illatukat! De jó, hogy az ilyen emlékek is megmaradnak!

Isten nem feledkezik meg vágyainkról

Átmelegszik a szívem, ha visszagondolok primitív kis falusi iskolánkra az egyszerű kiskerttel, néhány nyírfával és a sok sárga pitypanggal. Emlékszem, mennyire vágytam rá, hogy tanítónó legyek. De erről szó sem lehetett, mégpedig három ok miatt: Először is a szüleim keresztények voltak, s ez megfosztott minden továbbtanulási lehetőségtől. Aztán német származásúak voltunk, emiatt leminősítettek. Harmadszor pedig anyagilag nem bírtuk volna a tanítási költségeit.

Isten azonban nem feledkezett meg kívánságomról. Később alkalmazott mint nevelőnőt, mint tanítónőt, mint ápolónőt és még sok egyéb hivatásban. Ugyanis olyan férjjel ajándékozott meg, akivel tíz gyermeket kaptunk, és rajtuk mindazt gyakorolhattam, amit eredetileg tanulni akartam.

A zárlat feloldva

1956-ban megszüntették fölöttünk, németek fölött a parancsnokságot. Előtte minden 18 éven felülinek havonta kötelező volt jelentkezni a hatóságnál, azonkivül aláírni, hogy a falut nem hagyhatják el.

Most, a zárlat feloldása után szabadon mozoghattunk, mehettünk, ahova akartunk. S ekkor értek el bennünket az első levelek Paraguayból, Kanadából, Németországból, ahova a rokonok és barátok menekültek, hogy soha többé ne kelljen visszatérniük Oroszországba.

Boldog és szomorú hírek

A hírek vegyesek voltak. Számunkra a legnagyobbat az jelentette, hogy édesapám írt. Húgommal akkor kaptuk az üzenetet, amikor hazafelé tartottunk az iskolából. Rohantunk, amilyen gyorsan tudtunk, alig hittük, hogy ez valóság.

Berontottunk a házba. Még ma is magam előtt látom anyám arcát. Örömkönnyek áztatták, miközben a levelet felolvasta. Apánk élt, és úgy tűnt, jó dolga van.

De míg ez egyrészt nagy örömet jelentett, anyám hangulata mégis szomorúra változott. Sejtette: apa soha többé nem tér vissza, hogy megossza velünk nyomorúságos életünket. „Gyerekek – mondta édesanyám –, Kanada nagyon messze van. Apát mi nem fogjuk viszontlátni.”

Be kellett tehát újra rendelkezniünk egy életre apa nélkül. Anyánk súlyos betegségbe esett. Hogy a létfenntartáshoz szükséges dolgokat megszerezzük, nekünk, gyermekeknek még keményebben kellett dogoznunk.

Költözés Kazahsztánba

1958 tavaszán anyánk úgy döntött, hogy áttelepül Kazahsztánba. Ott éltek rokonaink, s mint értesültünk, rendszeresen tarthattak istentiszteletet. Ez volt tulajdonképpen az egyik fő ok, amiért a hosszú útra vállalkoztunk.

A gyülekezetben húgommal együtt élő hitre jutottunk. Egy húsvéti istentiszteleten elfogadtuk Jézus Krisztust Megváltónknak. Eddig is keresztények voltunk szüleinket követve, de most személyesen akartunk Jézus Krisztushoz tartozni.

Boldog voltam, hogy Isten gyermeke lehettem. Mély örömmel tudatosítottam magamban, hogy van már Atyám, a mennyei Atya. És Ő sokkal jobban fog gondoskodni rólam, mint ahogy ezt földi apa valaha megtehetné.

Katonai szolgálat

A gyülekezet ifjúsági csoportjában ismertem meg jóvendőbeli férjemet. Mielőtt azonban összeházasodhattunk, három évre be kellett vonulnia. Meglehetősen fiatal volt még a hitben. Fél éven keresztül minden nap magához rendelte a tisztje. Megpróbálta rábeszélni, hogy hagyja el keresztény hitét. Isten azonban örködött a fiatal hívó felett és megoltalmazta.

Nem volt lehetőségünk a találkozásra, ezért írtunk egymásnak valahányszor csak tudtunk. Sok munkát adtunk a postának. A katonaidő letelte után 1965-ben összeházasodtunk. Isten hat fiúval és négy leánnyal ajándékozott meg minket.

Szabad utazás és viszontlátás

1977 végén engedélyt kaptunk, hogy kiutazzunk Németországba. Házat építettünk Gummersbachban.

1995-ben aztán teljesült az álomom. Kanadába repültünk, ahol legidősebb lányom élt a családjával. Érdekes felejthetetlen utazás volt. Viszontlátás gyerekekkel és unokákkal. De egy esemény még jobban foglalkoztatott: ötven év után találkoztam édesapámmal. Pontosan az 52-ik születésnapomon. Kétéves voltam, amikor utoljára láttam. Mint anyám sejtette, soha nem tért vissza hozzánk. A háború után Vancouverben, Kanadában élt. Ott új életet kezdett régi családja nélkül. Soha nem tartottam lehetségesnek, hogy valaha viszontlátom.

Ahogy ott ült előttem, szüntelenül csak néztem. Nem tudtam a szemem levenni róla. Tehát ő az apám. Végül megkérdezett: „Miért nézel ennyire?”

„Mert az apám vagy” – feleltem. Szívemben azonban arra gondoltam, mert végre teljesülhetett a vágyam.

Az új Atya

Földi apám soha nem gondoskodott rólam. Ha félttem, ha szükségem volt rá, nem foghattam meg a kezét. Annál inkább megtanultam az évek folyamán értékelni, hogy mennyi Atyám gondomat viseli. Értelmemmel fel nem foghatom a nagyságát, ugyanakkor vigasztaló módon közel van hozzám. Bármikor megszólíthatom, meghallgat és megért. Nagy hálával tapasztalom, hogy nehéz bajokban milyen sokszor, milyen csodálatosan megsegít.

Ilyen az én mennyei Atyám. Számára semmi nem kicsi és semmi nem túl nagy.

Te, Uram, vagy a mi Atyánk, ez a neved öröktől fogva (Ézsaiás 63,16).

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

November 1. hétfő 1Móz 2,1-3

„...elvégezte Isten hetednapon az ő munkáját...” (2)
Tervszerűen kezdett munka vége a működőképes jövő záloga. Isten „pihenhet”, és átadhatja gondozásra a földet az embernek, aki a Teremtőt követve maga is hetekre bontja az esztendőt, s meg-megáll gyönyörködni elvégzett munkája felett, s erőt gyűjt, továbbépíteni Isten végtelen és csodálatos világát.

November 2. kedd 1Móz 3,14-19

„...míglen visszatérsz a földbe...” (19)
A teremtés után szinte azonnal véget ért az ember gyermeki ártatlansága. Engedetlensége miatt a világ küzdelmes és hanyatló oldalával találta szemben magát, a halál árnyékának völgyébe jutott. A hatalmasoknak is tudomásul kell venniük, hogy a hatalomért vívott elkeseredett küzdelmeik ellenére ők is e „porból” eredő és oda visszahanyatló materiából valók.

November 3. szerda 1Móz 7,11-16

„...az Úr bezárta utána az ajtót.” (16)
Messziről látható ormóttan építmény volt a bárka, Noé és a fiai hosszú éveken át építették. A záró ajtó

összeállítása is tetemes ideig tarthatott – ismervé az ókor (vagy még inkább a „történelem előtti” időszak) primitív szerszámaival. A kortársak mégsem használták ki a kegyelmi időt. A kapkodás és könyörgés tehát teljesen hasztalan, miután a türelmes Isten bezárja a bölcsék és engedelmesek mögött az ajtót. Jaj! Nehogy előttem csukódjon be a menekülés kapuja!

November 4. csütörtök 1Móz 8,15-22

„Menj ki a bárkából...” (16)
A rettenetes ítéletnek is vége lett egyszer. Jó volt belülről, a védelemben átélni a megmentő kegyelmet. De kár lenne, ha az úszó oltalom egyfajta zárvánnyá válna, és a föld Isten befejezett és lezárt ítélete alatt maradna. Bátran lépj a megváltott világ sáros útjaira, és kezdj munkáidhoz. Tisztogass és ültess. Az ítélet más hatalmában volt és van!

November 5. péntek 1Móz 5,18-24

„...eltűnt, mert Isten magához vette...” (24)
Mivel Noé végét csak életkorának és az annak letelével bekövetkező ténnyel említi az Ige, lássuk nagy elődje, Énok „korán” megszakadt pályájának csúcspontját. Énok 365 évig élt és „Istennel járt”. Beszédes szám a megőrzött adat. Mintha csak azt mondaná a szentíró, hogy Énok élete minden évének, minden napján a láthatatlan Istennel járt. A végén egyszerűen átment ebbe a kortársai számára ismeretlen világba.

November 6. szombat 1Móz 13,5-18

„Válj el, kérlek, tőlem...” (9)
Íme, vége egy kapcsolatnak olyan emberek között, akik közeli rokonok, sorsközösséget vállaltak egykor egymással, és útjuk nagy részét együtt tették meg eddig. Isten áldása lehet a tarthatatlan kapcsolat lezárásán, ha az lelki módon, az értékek megőrzésének („hiszen atyafiak vagyunk”) igényével megy végbe.

November 7. vasárnap 1Móz 19,15-29

„...a hegyre menekülj, hogy el ne vessz...” (17)
A Lót által választott virágzó, de menthetetlenül bünyös városok Ábrahám esedezése ellenére elsüllyedtek az ítélet tüzeiben. A „világhoz” visszamerészkedő, gyarló hívő embernek ebből a mélységből újra „a hegyre” kellene menekülnie. De még most sem tudja teljesen elfogadni, hogy rosszul választott, és csak további fájdalmas veszteségek árán őrizhet meg valami keveset hajdan volt emberségéből.

November 8. hétfő 1Móz 22,1-14

„...megkötözte...az ő fiát és feltette az oltárra...” (9)
Ábrahám a hitből csodaként kapott gyermekáldást is kész véglegesen visszaadni az Úrnak, jelezve, hogy tudja: a fiú nem az övé. Hite megerősítésére a teljesen odaadott áldozatot „példaképpen visszanyerte”, hogy mi is készek lehessünk végsőkéig elmenni a hit útján, bizalommal engedelmeskedve az ígéretek adó és azokat megtartó Istennek.

November 9. kedd **1Móz 32,3-31**

„...megszabadult az én lelkem.” (30)

Egy félelmekkel, sértettségekkel, küzdelmekkel, mellőzésekkel megterhelt életszakasz ér véget ezen a különös éjszakán. Jákób más emberré lesz, új nevet kap. Megszabadul attól a kényszerképzettől, hogy ha ő nem munkálja a maga szerencsáját, akkor lesöprik az útról. Megérti, hogy szabadságra hivatott, és az ő „koronáját” senki nem veheti el.

November 10. szerda **1Móz 49,29-33**

„...elvégezte Jákób, amit a fiainak parancsolt...” (33)

Irigylésre méltó vég egy apa számára. Családja körében, a kapott és az egész életen át hordott áldás átadása után távozni – isteni kegyelem ez. Utat nyitni az áldás továbbadása számára – így fejezni be és a másik oldalon így kezdeni az atyai örökség továbbítását, kivételes ajándék és nagyszerű lehetőség.

November 11. csütörtök **Jer Sir 3,19-33**

„Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk...” (22)

Olyan természetesnek tűnt Jeremiás egyes kortársának is, hogy bár küszöbön az ellenséges megsemmisítő támadás, mégis kínál az élet pillanatnyi örömeiket: tehát bizonyára elhárult a veszedelem. Ma is ilyesmit gondolnak némelyek. Pedig csak Isten hosszútűrése és kegyelme tartja vissza a végső ítéletet. Boldog, aki felismeri a kegyelem különleges értékét, és életét az Úr oltalmába helyezi!

November 12. péntek **5Móz 34,1-8**

„...nem homályosodott meg az ő szeme, sem el nem fogyatkozott az ő ereje...” (7)

Mózes életének vége arra tanít, hogy nem szükségszerűen épül le a hívő ember szolgálatra kapott ereje, és nem feltétlenül fakul meg tisztánlátása. Nem akkor megy el, amikor már semmire sem alkalmas, hanem ha elvégezte a munkát, amivel örökkévaló Ura megbízta.

November 13. szombat **1Móz 50,15-26**

„Én meghalok, de Isten bizonytalán meglátogat titeket...” (24)

Az „én” József életében mindig fontos szerepet játszott. De élete végén mégis új értelmet nyert: „Én meghalok”, titeket pedig „Isten bizonytalán meglátogat”. A hajdan magáért élő ember végül még haló porában is az élőket szolgálja, és elevenen tartja a szabadulás reményét.

November 14. vasárnap **Zsolt 39,4-14**

„Jelentsd meg Uram az én végemet...” (5)

Dávid nem azt kéri, hogy pontosan tudhassa, mikor is ér véget földi élete. Inkább minden nap annak komolyságában vágyik élni, hogy földi sorsa véges,

szűkre szabott az ideje. Meg ne feledkezzünk róla, hogy megállíthatatlanul közeledik a pillanat, amikor oda kell járulnunk az útra indító Isten elé.

November 15. hétfő **Zsolt 119,89-96**

„...minden tökéletes dolognak vége van...” (96)

Nehezen békülünk meg azzal, hogy a legidőállóbb dolgokban is feltartóztathatatlanul munkál az elemi állapotba való visszatérés törvénye. Egyetlen tökéletes dolog van, melyen nem fog az elmúlás vasfoga: ez Isten törvénye, Igéje, parancsolata. Bennünket is megelevenít, ha engedelmes szívvel befogadjuk.

November 16. kedd **Mt 5,17-20**

„...míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből... egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.” (18)

Jézust már tanítói útja elején megvádolták, hogy a törvény és a próféták eltörlését munkálja. Pedig csak a formális törvénytiszteletet kívánta fölszámolni, hogy Isten akarata szívből fakadón jusson érvényre.

November 17. szerda **Mt 24,3-14**

„...micsoda jele lesz...a világ végének?” (3)

Egyedül a Teremtő örök; az Ő teremtményei (akaratának megfelelően) mulandók. Az anyagi világ és benne szeretett földünk is minden nappal a vége felé közeledik. De ne a pontos dátumot fürkésszük; vállaljunk szerepet inkább abban, hogy az evangélium minden népnek hirdettessék. Ha ez megvalósul, majd akkor lesz időszerű, hogy a halandót elnyelje az élet.

November 18. csütörtök **Lk 12,13-21**

„Bolond, ez éjjel elkérlek a te lelkedet te tőled...” (20)

A vagyon nagy biztonságérzetet ad falhalmozóinak, hiszen másként nem törekednének mindent alárendelni neki. Pedig az anyagi jólét nem garantálja a „vég” elmaradását. Az váratlanul és megvesztegethetetlenül megérkezik és mindent megsemmisít. Boldog, aki éjjel és nappal „Istenben gazdag”. Az ilyen embert nem érheti kellemetlen meglepetés.

November 19. péntek **Mt 25,1-19**

„...akik készen voltak, bementek övele a menyegzőbe, és bezáratott az ajtó.” (10)

Azt hisszük, hogy az utolsó utáni pillanatig készülődhetünk, és a menyegzői pár majd vár ránk, holott feladatunk az éberség lett volna. Már is „készen” lehetsz a végső pillanatra. Időnként akár el is bóbiskolhatsz, s ha kellő időben gondoskodtál a világító „olajról”, az éjszaka sem lehet károdra.

November 20. szombat **Luk 23,33-49**

„...Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.” (46)

Az evangéliumok kis eltéréssel mondják el Jézus életének végét. Lukács a megtérő gonosztevővel folyta-

tott beszélgetés utánra helyezi az utolsó szavakat. Szerinte az Úr úgy fejezte be földi pályáját, hogy visszahelyezte magát annak kezébe, aki a földi szolgálatra küldte. Ha mindent elvégeztél, ne ragaszkodj foggal-körömmel pislákoló földi sorsodhoz. Tedd azt bizalommal Isten Atyai kezébe.

November 21. vasárnap **Róm 6,16-23**

„...a vége halál...a vége pedig örök élet.” (21-22)
Kétféle „szolgaság” között telik el életünk. Az egyik a bűnnek való alávetettség, melynek az első embertől kezve halál a vége, a tiltott gyümölcs minden édesége ellenére. A másik „vég” az Istennek való szolgálat gyümölcse, mely örök élet. Rajtad múlik, hogy melyik „végén” fogod meg a legnagyobb kérdést.

November 22. hétfő **Zsid 13,7-8**

„...figyelmeztet az ő életük végére, kövessétek hitüket.” (7)

Ma előjáróinkra gondolunk, akik időben is előttünk jártak, akiknek szolgálata által hívökké lettünk. Akik nemcsak hirdették az Igét, hanem példát is mutattak, és pedig nem csupán életükkel, hanem méltósággal véghezvitt távozásukkal is. Mi is így akarunk végigmenni az életen és átlépni majd a szoros kapun.

November 23. kedd **ApCsel 7,56-60**

„...elaluvék.” (60)

István fiatal életének vége egyáltalán nem nevezhető békés elszenderedésnek. Szörnyű kínhalált hal a hirtelen támadt lincshangulatban végrehajtott megkövezés által. Egyszerűen agyonverik, mint egy kártékony állatot. De az igazi vég nem erről szól, hanem arról, hogy miután letette életét Megváltója kezébe, utolsó kiáltásával kegyelmet kért gyilkosainak, akik között ott volt és végzetes érintést kapott a későbbi pogánymisszió leghatalmasabb apostola. Így is lehet a véghez elérkezni.

November 24. szerda **Jel 2,8-11**

„Légy hű mindhalálig és néked adom az életnek koronáját.” (10)

Az üldözött egyház (a smirnai gyülekezet) annak kísértésében él, hogy bizonyos idő után adja fel az ellenállást, kössön megegyezést a világgal, s így szenvedéseit csökkenthesse. Érthető magatartás, csak nem jár érte élet-korona. Gondold meg. Biztosan el akarsz menekülni a hívő ember kikerülhetetlen sorsa, a szenvedés elől?!

November 25. csütörtök **Jel 21,1-8**

„Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég.” (6)

Az az Isten ígér új földet és új eget, aki ezt a mulandó, könnyekkel, bánattal is terhelt világot alkotta. A vég nem fájdalmas dolgok utolsó stádiuma, hanem az örökkévaló boldogság nyitánya.

November 26. péntek **2Tim 4,1-8**

„Végzetre eltévedtem nékem az igazság koronája...” (8)

Noha rendezett viszonyokat hagy maga után az apostol, utódjára mégis komoly feladatok maradnak, hiszen újra és újra felüti a fejét az „egészséges tudománnyal” szembeni öntelt elutasítás. Timóteusnak, a tanítványnak ugyanúgy harcolnia kell, mint mesterének. A pálya végén lehet csak megkapni a győztesnek járó koronát.

November 27. szombat **1Ján 2,15-19**

„...itt az utolsó óra...most sok antikrisztus támadt...” (18)

A Krisztus mennybemenetelét követő első generáció idejében olyan forró volt a légkör Isten népe körül, hogy a gonosz támadása is soha nem tapasztalt mértékben érvényesült. Mit mondjunk akkor e kijelentés után csaknem kétezer évvel?! Még inkább ki vagyunk téve az antikrisztusi hatásoknak, hiszen ma közelebb van az üdvösség, mint akkor. Jól jön tehát a figyelmeztetés, de hisszük azt is, hogy Isten segítségével győzhetünk.

November 28. vasárnap (Advent első vasárnapja)

Zsid 9,22-28

„...csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.” (26)

Az üdvösség „előkészítő szakaszában”, a földi szentély fennállásának évszázadaiban a szüntelenül ismételtgetett áldozat emlékeztetett a bűn állandó, halálos jelenlétére. Emberi történetünk azonban az utolsó szakaszába lépett, amikor Jézus önmagát feláldozva „bement” a mennyei szentélybe, hogy színről színre engesztelést végezzen értünk. Ezzel a meg nem ismételtet, egyszeri áldozatával tette félreérthetlenné Isten irántunk való örök kegyelmét.

November 29. hétfő **Mt 13,47-50**

„...a világ végén...az angyalok...kiválasztják a gonoszokat az igazak közül.” (49)

A világ végének egyik döbbenetes eseménye lesz a nagy kiválasztás, melyben mindenki előtt lelepleződik, hogy kik voltak Isten népe között azok, akikről csak a szíveket vizsgáló öökkévaló Úr tudta, hogy Krisztus-követésük merő képmutatás.

November 30. kedd **Mt 28,16-20**

„...veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (20)

Itt ér véget az evangélium, és vége lesz egyszer a világnak is. De a szeretet, mellyel az Úr övéit szerette (és pedig mindvégig), soha nem változik. Hűsége sem, amely kísért az élet minden pillanatában. Nem vette ki az ügyek vitelét kezünkől, nem kímélt meg próbáktól, de tapasztalhatóan mindvégig velünk volt.

-ig-

HÍREK, IMATÁRGYAK

„... Amit megnyit, senki be nem zárja, és amit bezár, nem nyitja meg senki...” *Ésaiás 22,22*

Egyházunk Szegeden október 6-8-ig tartotta évi rendes közgyűlését. A résztvevők a közösség ügyeinek tárgyalásán kívül minden nap meglátogattak egy-egy intézetet a térségben működő iskoláink közül: kettőt Szegeden, egyet pedig Orosházán. Csütörtökön részt vettek a mórachalmi bibliaórán, melyen Jónás Miklós nyíregyházi lelkész szolgált.

A közgyűlés ünnepélyes befejező aktusaként került sor ifj. Iványi Gábor szegedi lelkész beiktatására, aki ugyan már másfél éve Budapestről ellátta az ottani szolgálatokat, azonban csak a parókia átalakításának befejezése után, augusztus végén költözhetett le véglegesen családjával együtt.

Az összes helyi egyház meghívott képviselői közül Markovics Zsolt főrabbi, Kondé Lajos katolikus pasztorális helynök valamint Sztupkai Mihály metodista lelkész jelentek meg és köszöntötték a beiktatott lelkészt valamint az egybegyűlteket.

Egyházunk elnöke beszédében az ünnepélyes eseményt körszerű pálya befejező aktusaként szimbolizálta, melynek kezdete a hetvenes években az akkori szegedi lelkész hatósági kilakoltatása volt. Ifj. Iványi Gábor ezen kisgyermekként vett részt, s a kör most az ő itteni beiktatásával zárult.

A nyugdíjas és aktív lelkészek, vendégek egy-egy Igével, hozzászólással köszöntötték a fiatal lelképásztort, aki ezentúl a szegedi, mórachalmi, orosházi gyülekezetekben való feladatain kívül a térségben levő iskoláinkban is szolgálatot végez.

Helybelieken kívül sokan jöttek el az ünnepélyes alkalomra más gyülekezeteinkből, valamint kollegák, barátok, és a budapesti hajléktalanok gyülekezetéből is néhányan, akik között ifj. Iványi Gábor évekig szolgált. Az esemény szeretetvendégséggel zárult.

*

Serdülő és kis ifi táborismétlő találkozóra kaptunk újra meghívást a kispesti gyülekezettől. Gemzséről, Nyíregyházáról és Kisvárdáról induló fiatalok szeptember utolsó hétvégéjét tölthették együtt a budapestiekkel. A szabadidő hasznos eltöltésén kívül részt vettünk Kispesten a vasárnapi istentiszteleten, ahol a nyári tábor témájához (lelki fegyverzet: Ef.6,11-17) kapcsolódva Pál apostol egyik hú bajtársáról, Tükhikoszról hallottunk. aki harc közben lett alkalmassá az evangélium szolgálatára. Reméljük, hogy hozzá hasonlóan valamennyien bátran felvállaljuk családunkban, baráti körünkben az Úrnak való szolgálatot. *Iklódyék*

*

Október 16-án tartottuk Békásmegyeren – mint az előző években – a már hagyományos őszi női konferenciát, kb. 40 résztvevővel. Témáját („Győzelem”) a nyíregyházi testvérek választották. Az igeszolga-

tokban többen osztották meg a résztvevőkkel hitüket, gondolataikat, és azt a tapasztalatukat, hogy a győzelmet mindig harc előzi meg. A győzelem ott kezdődik, hogy elfogadjuk teremtő Istenünktől női szerepünket, lehetőségeinket, helyünket, feladatainkat. Ő számon tart mindenkit, kicsiket és nagyokat.

Néhány bibliai személy (Jákób, Mózes, Dávid) életét vizsgáltuk, valamint a Jelenések könyvét. Következő találkozásunk időpontja 2011. május 21. szombat. *Iványi Gáborné*

*

A Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség és a Wesley János Lelkészképző Főiskola konferenciát rendez 2010. november 17-18-án, emlékezve Iványi Tiborra, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség tavaly elhunyt elnökére.

A konferencián kerül sor az új elnök, Iványi Gábor beiktatására, akit ugyan az egyház közgyűlése tavaly megválasztott, de az ünnepélyesebb aktus akkor elmaradt.

Ezt megelőzi 17-én 11 órakor Iványi Tibor emléktáblájának elhelyezése, és bezárja síremlékének avatása. Az aznapi program ezen része körülbelül 16 órakor ér véget.

Kérjük, hogy aki a konferenciának ebben a programjában részt venne, feltétlenül jelezze szándékát november 10-ig a rendezveny@wjlf.hu e-mail címen vagy a (06-1) 577-05-13-as telefonszámon.

(Az emlékkonferencia tudományos része 17-én reggel 8 órakor kezdődik, és 18-án este zárul. A részletek figyelemmel kísérhetők a www.metegyhaz.hu valamint a www.wesley.hu honlapokon.)

TARTALOM

Keresd a jót!	1
Krisztus elhívott követének <i>A. von Bergen</i>	2
Mert te velem vagy	5
Semmi nem szakíthat el	6
Hanzi, a szemtelen kismadár	7
Mivel az apám vagy	7
Még egy perc Isten jelenlétében	9
Hírek, imatárgyak	12

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.
Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalban.